

“Nej det är inte du, det är din kropp som motarbetar dig”

Jag minns vilken aha-upplevelse det var när läkaren förklarade att det är min kropp som motarbetar mig, att jag har en sjukdom som styrs av så många faktorer som jag inte kan påverka.

Läkaren beskrev det som att kroppen är ett element som är inställt på 20 grader, att oavsett hur mycket jag än försöker sänka temperaturen så kommer den att jobba för att nå 20 grader. Och så har det ju varit, att jag lyckats gå ner i vikt men sen gått upp igen. Jag har alltid känt mig så himla misslyckad över det, att det är jag som är dålig.

Därför är det viktigt att vården lämnar ut information om det, att de säger ”nej det är inte du, det är din kropp som motarbetar dig”. Jag trodde aldrig att en läkare skulle säga dom orden till mig.

Redan innan jag kom till specialistläkaren så fick jag väldigt bra stöd av min underbara husläkare. Hon har kämpat för mig och varit med på resan från början. Ställt rätt frågor, skrivit remisser och också hört av sig för att kolla hur allt går. När vi tillsammans bestämde att det blir operation så tog det tre månader innan jag fick träffa kirurgen.

Det var en omfattande process där jag fick ta massa prover, prata med min gamla psykolog och träffa en sjukgymnast.

När jag väl fick träffa specialistläkaren så berättade han hur allt skulle gå till, visade bilder på vad som skulle göras och gav mig en mailadress och ett nummer jag kunde höra av mig till om jag hade fler frågor. Och undersköterskan som jag har mailat med har också varit fantastisk!

Jag kunde alltid vända mig till dom. När jag läser hur det har varit för andra - och de beskriver hur läkare har varit nedlåtande och rentav elaka – då känner jag mig tacksam att jag sluppit det.

Nu har jag varit opererad i 7 år och under alla dessa år har jag lärt känna min kropp mer och mer.

Mitt största problem är att jag inte kan svälja tabletter, så jag kan inte ta alla tillskott jag behöver. Därför har jag varit ganska orolig över mina värden, att jag verkligen får i mig allt jag behöver.

Jag har varit noga med att ringa och boka tid för att ta prover. Varje gång har jag sagt att jag är orolig för mitt järnvärde, läkaren har svarat att jag ska äta mer järnrik kost. Trots att jag känt mig trött och nedstämd så har jag litat på att allt är okej.

På något sätt lyckades jag tjata mig till att få testa mina värden var fjärde månad.

Jag pratade med läkaren flera gånger och berättade om hur jag mådde, att jag var trött och nedstämd. Han sa att jag förmodligen är utbränd och borde sjukskrivas.

Det var först flera år efter, när jag fick en ny läkare, som det blev uppmärksammat att något inte stod rätt till. Den här läkaren tog min oro på allvar och tittade mer noggrant på mina tidigare provresultat.

Mycket riktigt så hade mina järnvärden dalat under 1,5 års tid! Läkaren var uppriktigt förvånad över att ingen kallat mig. Även om jag blev förbannad på att inte ha blivit tagen på allvar tidigare så var det samtidigt skönt att höra att det jag kände var rätt.

Men det bästa var att hon frågade om hon fick fråga vad jag hade för BMI innan jag valde att operera mig, och om hur jag upplevt det är att hålla vikten efter operationen. Jag har aldrig någonsin varit med om en läkare som frågar om lov att fråga dessa frågor!

Man är ju van vid att de kan slänga ur sig frågor som gör att man känner sig påhoppad eller till och med skäms. Efter det här karbesöket var jag så lättad att jag nästan skuttade ut från mottagningen. Att ett besök på 10 minuter kan se så olika ut! Man måste ha tur när det kommer till läkare. Det är inte alla som kan eller vill lära sig om oss opererade. Och när man träffar någon som verkligen vill hjälpa en, då har man tur.